

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

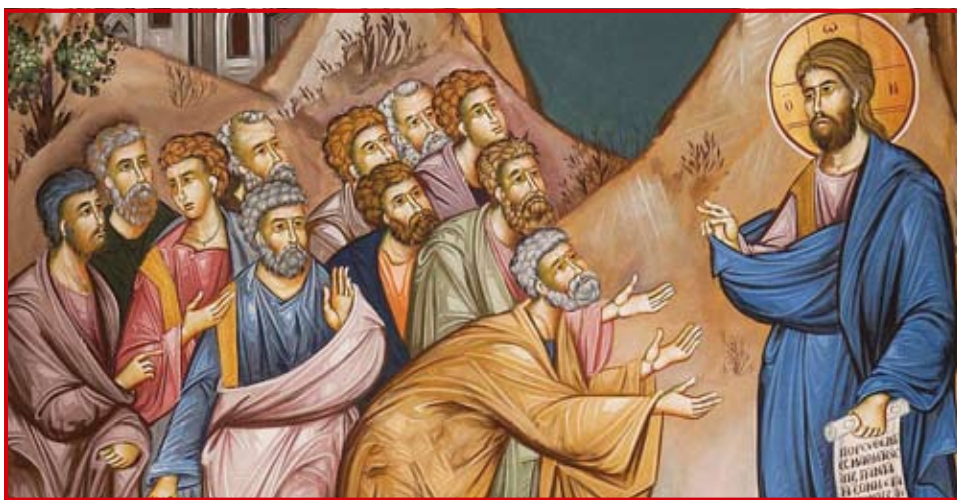
CĂUTAȚI MAI ÎNTÂI ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU ȘI DREPTATEA SA

DUMINICA A 3-A DUPĂ RUSALII

(Despre grijile vieții)

ADUCEREA MOAȘTELOR
SF. MC. DOCTORI FĂRĂ DE ARGINȚI
CHIR ȘI IOAN; SF. MC. PAPIAS

Evangelia de astăzi ne vorbește despre grijile vieții și ne arată cât de important este să punem cuvenita măsură în lucruri și că există o ierarhie a preocupărilor noastre. Domnul nu ne oprește să ne îngrijim de marile probleme ale vieții, dar ne arată că trebuie să căutăm mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate celelalte se vor adăuga nouă.

De aceea zic vouă: „Nu vă îngrijiți pentru sufletul vostru ce veți mânca, nici pentru trupul vostru cu ce vă veți îmbrăca; au nu este sufletul mai mult decât hrana și trupul decât îmbrăcămintea?” (Mt. 6, 25)

Vedeți că nu a spus doar: „Nu vă îngrijiți de viața voastră”, ci a adăugat și motivul pentru care a poruncit aceasta. După ce a spus, „nu poți sluji și lui Dumnezeu și lui Mamona”, a adăugat „de aceea zic vouă: Nu vă îngrijiți.”

De aceea? De ce de aceea? Din pricina pierderii de nedescris. Căci paguba ce o suferim nu este legată doar de bogății, ci rana se face în părțile cele mai esențiale, rănind mântuirea, alungându-ne de la Dumnezeu. Cel care ne-a făcut, Care se îngrijește de noi și ne iubește. „De aceea zic vouă: Nu vă îngrijiți.” Numai după ce Iisus arată că vătămarea este de nedescris, atunci și nu înainte, face învățătura să fie mai aspră. Hristos nu ne cere doar să alungăm ceea ce avem, ci ne interzice până și să ne îngrijim de mâncarea de care avem nevoie, spunând: „Nu vă îngrijiți pentru sufletul vostru ce veți mânca”, nu pentru că sufletul are nevoie de mâncare, pentru că este imaterial. El vorbește în sens figurat. Pentru că, deși sufletul ca atare nu are nevoie de mâncare, nu poate să rămână în trup decât dacă acesta este hrănit. ❖

Sfântul Ioan Gură de Aur,
Evangelia după Matei

Dumnezeu își arată purtarea de grijă față de noi. El ne dă și pilda păsărilor cerului care nu seamănă, nici nu seceră, nici nu adună în jitnițe și Tatăl nostru Cel ceresc le hrănește.

El ne învață să nu ne adunăm comori pe pământ și să căutăm să ne adunăm comori în Cer. „Căci unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta.” (Matei 6, 21) Cât despre îmbrăcăminte, Domnul ne arată purtarea de grijă pe care Dumnezeu o are și față de crinii câmpului. Cu atât mai mult Domnul se va îngriji de fiecare dintre noi. În concluzie, Domnul ne spune să nu ducem grijă întrebându-ne ce vom bea, ce vom mânca ori cu ce ne vom îmbrăca, căci știe Tatăl nostru Cel ceresc toate nevoile noastre. Dacă stăm și ne gândim bine, Domnul nu ne oprește de la muncă și de la preocupările noastre zilnice, dar El ne invită, ca de fiecare dată, să ne aducem aminte de Tatăl nostru Cel ceresc care ne poartă de grijă fiecăruia dintre noi și Căruia noi suntem datori să-I mulțumim totdeauna pentru tot ceea ce primim de la El. Nu se cade să te așezi la masă fără să rostești „Tatăl nostru” și cu atât mai mult să te ridici fără să-I mulțumești Lui Dumnezeu pentru toate bunătățile Sale pământești și să-L rogi să

nu te lipsească nici de cereasca sa împărăție.

De ce Domnul insistă să căutăm mai întâi împărăția lui Dumnezeu? Pentru că toate bunurile materiale sunt trecătoare. Căci ne spune dumnezeiescul Pavel că toate care se văd sunt trecătoare, iar cele care nu se văd sunt veșnice. Nu se cuvine să-ți petreci viața alergând numai după bunuri trecătoare. Ele nu trebuie să fie preocuparea esențială a vieții noastre, iar noi trebuie să ne preocupăm mai ales pentru sufletele noastre. Căci „ce-i va folosi omului” - spune Mântuitorul - „dacă va câștiga lumea întreagă, iar sufletul său îl va pierde? Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său?” (Matei 16, 26)

Înțelegem de aici cât de important este sufletul față de bunurile acestea trecătoare. Sufletul valorează mai mult decât toată lumea aceasta, căci vine vremea când le vom părăsi pe toate și sufletele noastre se vor duce unde ne-am adunat comoara.

Ce lecție profundă ne-a lăsat Domnul în minunata predică de pe munte, căci El învăța ca unul care avea toată puterea, încât oamenii erau uimiți de cuvintele harului care ieșeau din gura Lui. Amin! ❖

Părintele Dinu

SFINȚII APOSTOLI PETRU ȘI PAVEL, STÂLPII BISERICII

Sfinții Apostoli Petru și Pavel sunt pomeniți de Biserica noastră în fiecare an, la 29 iunie, fiind prăznuiți în aceeași zi, pentru că, potrivit tradiției, amândoi și-ar fi încheiat viața mucenicește, la Roma, în același an.

Sfânta Scriptură ne vorbește mult despre cei doi mari apostoli. Toate Sfintele Evanghelii fac referire de multe ori la Sfântul Apostol Petru. Mai mult chiar, evanghelistul Marcu a fost ucenicul Sfântului Petru și și-a scris Evanghelia după predica Apostolului. Faptele Apostolilor ni-i prezintă pe toți Sfinții Apostoli, activitatea lor și multe din cuvântările lor. Așa se face că din cele 1003 versete ale Faptelor Apostolilor, 300 prezintă 30 de cuvântări ale apostolilor, dintre care opt rostite de către Sfântul Petru și zece rostite de către Sfântul Pavel. De asemenea, Noul Testament cuprinde două epistole ale Sfântului Petru și trei epistole ale Sfântului Pavel.

Sfântul Petru, pescar de oameni

Acesta era originar din Bethsaida, în apropierea Lacului Ghenizaret, fiind fratele Apostolului Andrei și fiul lui Iona. Când a fost chemat de Hristos la apostolat locuia în Capernaum, împreună cu soția și soacra sa, și se ocupa cu pescuitul, fiind un om simplu, neînvațat. Se numea de fapt Simon, dar la primirea sa ca apostol, Mântuitorul îi dă numele de Chifa, adică Petru (piatră) în aramaică.

Fratele său, Andrei, cel dintâi chemat, a fost cel care l-a prezentat Mântuitorului. Petru l-a întâlnit pe Mântuitorul mai întâi pe valea Iordanului, mai apoi și în Galileea, când a avut loc chemarea lui finală la apostolat, la pescuirea minunată. Atunci Domnul i-a spus lui Simon: „Nu te teme; de acum înainte vei fi pescar de oameni”.

În timpul activității de pe pământ a Mântuitorului, Sfântul Petru a fost de față în toate ocaziile, chiar și atunci când doar câțiva aveau privilegiul să ia parte. De multe ori era purtătorul de cuvânt al celorlalți ucenici. El a afirmat cu tărie că Hristos este Mesia cel așteptat.

Dar Sfântul Petru s-a arătat a fi și nestatornic în credința sa în Hristos, când afirmându-L, când negându-L sau chiar lepădându-se de El. După Învierea Domnului, va alerga printre primii ucenici la mormântul Său, după mironosițe.

După Înălțarea la Cer a Domnului, Sfântul Petru va fi conducătorul apostolilor. Va vorbi la Pogorârea Duhului Sfânt. Va fi printre cei dintâi apostoli care săvârșesc o

minune în numele lui Iisus, iar de-a lungul timpului va face multe alte minuni. Sfântul Petru îl va primi pe Cornelius în Biserică, acesta fiind primul gest de deschidere a creștinismului către neamuri. De asemenea, s-a făcut remarcat la Sinodul Apostolic de la Ierusalim din anul 50.

Sfântul Apostol Petru a propovăduit Evanghelia la Ierusalim, în Iudeea, în Samaria, în Asia Mică, până în Babilon. Cetatea Antiohiei și împrejurimile l-ar fi avut 20 de ani episcop înainte de a ajunge la Roma, în timpul celei de a doua captivități a Sfântului Apostol Pavel. Ultimii ani ai vieții sale îi petrece aici, întărind Biserica. Potrivit tradiției, pe 29 iunie 67 a fost crucificat din porunca împăratului Nero. Apostolul Petru a cerut să fie răstignit cu capul în jos.

Sfântul Pavel, Apostolul neamurilor

S-a născut în Tarsul Ciliciei, într-o familie de evrei descendentă din tribul lui Beniamin, primind numele de Saul. Crescut și educat în tradiția fariseică, se pare la Ierusalim, și-a desăvârșit educația sub îndrumarea vestitului rabin Gamaliel.

A avut avantajul de a aparține diasporei evreiești, fiind bun cunoscător al limbii, culturii și civilizației grecești. Se știe că deținea și cetățenia romană. Saul devine persecutor al creștinilor, văzând în aceștia dușmanii de moarte ai iudaismului. A fost martor la martiriul Sfântului Ștefan, căci Scriptura ne spune că păzea hainele celor care îl loveau cu pietre.

Faptele Apostolilor ne dau amănunte despre persecuția împotriva creștinilor pe care chiar el o conduce. În drum spre Damasc, unde se ducea pentru a-i aresta

pe creștinii de aici și a-i aduce la judecată în Ierusalim, Saul trăiește un moment de revelație, căci Hristos i se arată în lumină, făcându-l să înțeleagă că îi persecută nu numai pe creștini, ci chiar pe El Însuși, căci Biserica este Trupul mistic al lui Hristos. Din aprig prigonitor al creștinilor, Saul devine cel mai mare și înflăcărat propovăduitor al Evangheliei lui Hristos.

Timp de câteva zile după întâlnirea lui cu Hristos, Saul nu a mai văzut. Ajuns în Damasc este botezat de Anania, iar apoi ia drumul Arabiei, unde timp de trei ani se pregătește prin rugăciune și meditație pentru noua sa chemare, dedicându-se cunoașterii lui Hristos. Întors la Damasc, își începe propovăduirea, afirmând răspicat că Iisus este Fiul lui Dumnezeu. Stârnește însă mânia evreilor din Damasc, iar aceștia complotază împotriva lui. Sfântul Pavel scapă, părăsind în taină cetatea și îndreptându-se spre Ierusalim, unde predică Evanghelia neevreilor. Va fi obligat să părăsească și Ierusalimul, cu destinația Cezareea, apoi Siria și în cele din urmă Cilicia.

După ce împreună cu Barnaba ajută la lucrarea de convertire din Antiohia, pe la anul 44 cei doi apostoli revin la Ierusalim cu ajutoare pentru creștini. Între anii 47-49 d.Hr. Sfântul Pavel pleacă în prima sa călătorie misionară, împreună cu Barnaba și Ioan Marcu, nepotul acestuia.

După participarea la Sinodul de la Ierusalim, Sfântul Pavel pornește în cea de a doua călătorie misionară, (50-52 d. Hr.), și cea de a treia (53-58 d.Hr.). Sfântul Pavel și-a găsit sfârșitul la Roma, martirizat fiind prin decapitare în timpul lui Nero. A fost îngropat pe Calea Ostia

de lângă Roma, unde mai târziu s-a ridicat biserica „San Paolo fuori le Mura” (Sfântul Pavel din afara zidurilor).

Sfântul Pavel rămâne una din cele mai de seamă și mai puternice personalități din istoria Bisericii creștine, căci viața sa, profund marcată de arătarea Mântuitorului pe drumul Damascului, dar și activitatea și învățătura propovăduită de el, dezvăluie absolută sa credincioșie față de Hristos și Biserica Sa. Gândirea sa teologică izvorăște din experiență și trăire, căci Sfântul Pavel ni se descoperă ca un trăitor mistic ce a pătruns realitatea tainică a tuturor lucrurilor în Hristos. Sfântul Apostol Pavel rămâne fără egal între propovăduitorii învățăturii creștine, vorbindu-ne despre înnoirea omului în Hristos, el însuși fiind exemplul acestei reînnoiri.

Prin ce se aseamănă cei doi Sfinți Apostoli?

Amândoi au fost răpiți în lumina dumnezeiască: Sfântul Petru pe Muntele Taborului, unde a pregustat încă de pe pământ fericirea cea veșnică, iar Sfântul Pavel până la al treilea cer, cunoscând de aici taina celor viitoare. Sfântul Apostol Petru a simțit cu toată ființa sa ce înseamnă împărăția lui Dumnezeu: „Doamne, bine este să fim noi aici; dacă vrei, voi face aici trei colibe: Ție una, și lui Moise una, și lui Ilie una.” (Matei 17, 4), neîndrăznind să ceară direct înveșnicirea fericirii pe care o trăia. Iar Sfântul Apostol Pavel, scria despre sine, fără a spune limpede aceasta, că „cineva” a fost răpit în Duhul: „Cunosc un om în Hristos, care acum paisprezece ani - fie în trup, nu știu; fie în afară de trup, nu știu, Dumnezeu știe - a fost răpit unul ca acesta până la al treilea cer. Și-l știu pe un astfel de om - fie în trup, fie în afară de trup, nu știu, Dumnezeu știe că a fost răpit în rai și a auzit cuvinte de nespuse, pe care nu se cuvine omului să le grăiască. (II Cor. 12, 2-4)

Apoi, amândoi Apostolii au cunoscut căderea și depărtarea de Dumnezeu: Sfântul Petru ca apostat, Sfântul Pavel ca prigonitor sau persecutor al creștinilor. Sfântul Petru s-a lepădat de Mântuitorul Hristos de trei ori: „Nu cunosc pe omul acesta”. Iar la cântatul cocoșilor, Sfântul Petru și-a aminte că Domnul Hristos îl prevenise cu privire la lepădarea sa. Și Petru „ieșind afară, a plâns cu amar” (Matei 26, 75).

Sfântul Apostol Pavel, mai înainte de convertirea lui era fariseu de neam și respecta Legea Veche, având convingerea că Iisus Hristos – despre care auzise că a propovăduit o învățătură potrivnică celei a lui Moise – fusese un impostor, un fals învățător și un fals profet. Auzind, după moartea și învierea lui Hristos, că ucenicii Lui învățau despre Hristos că este viu, cu scrisori de la mai marii sinagogii a plecat

să-i persecute pe creștinii din Siria, să-i aresteze și să-i aducă legați la Ierusalim. Dar pe drumul Damascului s-a întâlnit chiar cu Iisus. Acesta i s-a arătat ziua în amiaza mare și l-a întrebat: „Saule, Saule, de ce mă prigonești?” „Cine ești, Doamne?” „Eu sunt Iisus, pe care tu îl prigonești. Greu îți este să izbești cu piciorul în țepușă. Ridică-te, intră în cetate și îți se va spune ce trebuie să faci” (Fapte 9, 4-5). Și a înțeles Pavel că era în minciună, era în întuneric, iar Hristos, „Lumina” care i s-a arătat pe drumul Damascului, i-a dăruit adevărata lumină și l-a determinat să se convertească și să-I dăruiască întreaga sa viață.

O altă asemănare între Apostolii Petru și Pavel este aceea că amândoi au primit cununa muceniei la Roma, capitala Imperiului ce stăpânea atunci lumea. Sfântul Petru a fost răstignit pe cruce, cerând să nu fie răstignit precum Hristos, pentru că nu se socotea vrednic, ci cu capul în jos și cu picioarele în sus, privind spre cer, unde dorea a se sălășlui. Apostolul Pavel era cetățean roman, iar legile romane nu îngăduiau răstignirea romanilor, drept pentru care i-a fost tăiat capul cu sabia. Amândoi au sfârșit deci în Cetatea Eternă din porunca împăratului Nero.

Ce ar trebui să învățăm noi de la Sfinții Apostoli Petru și Pavel?

În primul rând să-i cinstim pe aceștia și să le urmăm exemplul și credința.

De la Sfântul Petru să învățăm râvna, voluntariatul sau entuziasmul său, faptul că totdeauna era gata să se ofere, să-și dea

viața pentru Hristos. Da, dar a căzut. Să ne privim pe noi și să vedem că și noi cădem. De la Sfântul Petru să învățăm să ne ridicăm, așa cum a făcut-o și el. Domnul, după Înviere, îl va reintegra în apostolat. Îl va întreba: „Simone, fiul lui Iona, mă iubești?” „Da, Doamne, Tu știi că Te iubesc” (Ioan 21, 17), de trei ori răspunzând Petru. Iar Domnul îl va pune să păstorească oile cele cuvântătoare.

De la Apostolul Pavel să învățăm dragostea lui pentru Hristos, pe care nu l-a văzut în viață niciodată. Ci doar în starea de viziune duhovnicească, de rugăciune și de meditație. Așa cum și noi putem să-L vedem pe Dumnezeu, să-L simțim în rugăciunea noastră, în inimile și în ființa noastră.

Să învățăm de la Sfântul Pavel spiritul misionar cu care l-a slujit pe Hristos pe Care mai înainte îl prigonea. Să învățăm să-L propovăduim pe Hristos nu atât cu gura noastră, căci nu vom putea să fim la fel de convingători ca Sfântul Pavel. Ci să-L predicăm pe Hristos cu viața noastră, să fim pentru oameni exemple vii, creștini vii, care nu doar vorbesc frumos, dar mai ales trăiesc frumos.

Să-i rugăm pe Apostoli să mijlocească pentru noi la Domnul, ca și noi, oriunde trăim, muncim sau suntem în trecere, să fim mici apostoli. Mai ales cu faptele și viața noastră. Să fim mărturisitori în fiecare zi a vieții noastre. Iar dacă ni se va cere, să primim, cu gândul la ei, cununa muceniei întru Hristos. ❖

ȘTEFAN CEL MARE, ÎNTR-UN CRĂCIUN ȘI IUBIREA DE NEAM

Fiu al domnului Bogdan al II-lea și al Mariei Oltea, Ștefan I-a înfrânt în 1457, la Doljești, pe Petru Aron, ucigașul tatălui său, și a fost uns domn al Moldovei de către mitropolitul Teoctist. Domnia i-a fost marcată de numeroase lupte, cele mai multe cu turcii, care deveniseră o amenințare pentru Europa și pentru întreaga Creștinătate.

Cea mai importantă victorie asupra turcilor Ștefan a obținut-o la Podul Înalt, lângă Vaslui, în 10 ianuarie 1475, cu o armată de trei ori mai mică decât a invadatorilor. Semnificativ pentru gândirea voievodului, Cronica Țării Moldovei spune că, după această luptă, Ștefan cel Mare „nu a fost cuprins de trufie, ci a postit patru zile numai cu pâine și cu apă și în toată țara a dat de veste ca nimeni să nu se laude cu această izbândă, ci s-o atribuie numai lui Dumnezeu și numai Lui să i se aducă laudă”.

După propria sa mărturie, Ștefan cel Mare a purtat 36 de bătălii, din care a câștigat 34. Victoriile răsunătoare împotriva regilor Ungariei (Baia, 1467) și Poloniei (Codrii Cosminului, 1497) au condus la stabilirea unor noi raporturi cu aceste state. Singurele înfrângeri au fost cele de la Chilia (1462) și

Războieni-Valea Albă (1476). Și în cazul înfrângerilor, Ștefan cel Mare a dovedit o profundă conștiință duhovnicească: „a stat în voința lui Dumnezeu, ca să mă pedepsească pentru păcate și laudat să fie numele Său”.

După trecerea lui Ștefan cel Mare la cele veșnice, în 2 iulie 1504, poporul a simțit că are un mijlocitor și un rugător în cer. Din generație în generație, Ștefan a fost „cel Mare, cel Bun, cel Sfânt” (Mihai Eminescu), nu doar al Țării Moldovei, ci al întregului neam românesc. Numele lui a însușit eforturile românilor în momentele de răscruce ale istoriei noastre, a unit românii de pretutindeni la mormântul său prin serbările naționale de la Putna (1871 și 1904), a inspirat literatura și folclorul cu o pildă de vitejie și de demnitate. Și noi, cei de astăzi, avându-l înainte ca model, ne recâștigăm

încrederea în forțele noastre și știm că Dumnezeu, pentru astfel de mărturisitori, nu lasă un popor să piară. Un popor creștin care, în momente de mare cumpănă sufletească, se inspiră din viața trăitorilor în Dumnezeu, își va păstra identitatea și va ști să răspundă la orice amenințare dinăuntru sau din afară.

Semnele sfințeniei lui Ștefan cel Mare le găsim în viața lui și în moștenirea pe care ne-a lăsat-o. În viața lui și-a purtat crucea: de domn - cu grija în inimă pentru un imperiu mereu în creștere și pentru un popor amenințat cu islamizarea; de soț și tată - moartea celor două soții și a fiilor săi; de luptător - rana de la picior purtată cu răbdare mai mult de 40 de ani. Prin această întreită cruce, Hristos l-a curățit și l-a sfințit, dându-i o credință nestrămutată în ajutorul Lui. Ștefan cel Mare este mare pentru că a înțeles că biruințele au fost purtate cu ajutorul lui Dumnezeu, iar înfrângerile i-au fost spre încercare și spre răbdare. Îi vedem nădejdea în ajutorul sfinților militari - Gheorghe, Dimitrie, Procopie - și smerenia cu care își întemeiază ctitoriile, mărturisită în pisanii: „O, Mare Mucenice Gheorghe, (...) primește de la noi și această rugăciune a smeritului robului tău”. (Sursa: stefancelmare.ro)

Sfântul Ierarh Leontie de la Rădăuți

Lavrentie ieromonahul a trăit la sfârșitul veacului al XIV-lea și în prima parte a celui de-al XV-lea, în zona Rădăuțiului, la Mănăstirea Laura. Sfântul Leontie s-ar fi născut în nordul Moldovei, nu departe de Rădăuți, într-o familie creștină evlavioasă. Văzând frumusețea vieții monahale, a ales calea Mănăstirii Bogdana, a cărei obște s-a format în jurul ctitoriei voievodale a Bisericii „Sfântul Nicolae“, la umbra căreia crescuse. La tunderea în monahism a primit numele Lavrentie, adunând în jurul său numeroși ucenici ce l-au ales

drept îndrumător. După primirea harului preoției, Cuviosul Lavrentie s-a retras în Codrii Rădăuților, continuându-și viața de sfințenie în sihăstrie. Către sfârșitul secolului al XIV-lea, Cuviosul Lavrentie, împreună cu ucenicii săi, a înălțat o biserică din lemn într-o poiană, a ridicat chiliile și a pus rânduială de slujbă sihăstrească într-un schit, ce avea să fie numit „Schitul lui Lavrentie“ sau „Schitul Laura“. Mitropolitul Moldovei, Iosif Mușat, a sfințit biserica ridicată, numind pe Cuviosul Lavrentie stareț al schitului și părinte duhovnicesc al tuturor sihaștrilor ce se nevoiau pe valea Putnei. Învrednicit cu alese daruri duhovnicești, Sfântul Leontie a fost considerat sfânt încă din timpul vieții de cei care îl căutau pentru a-i cere sfat și ajutor la mănăstirea Laura. După înființarea scaunului episcopal de la Rădăuți în timpul lui Alexandru cel Bun (1400-1432), smeritul

Lavrentie a primit cinstea episcopatului. Mănăstirea Laura a fost lăsată în grija celui mai destoinic ucenic al său, nimeni altul decât binecunoscutul Daniil Sihastrul, sfătuitorul voievodului Ștefan cel Mare și Sfânt. Spre bătrânețe, vlădica Lavrentie s-a retras din scaunul episcopal pentru a duce viață de schimnic, noul său nume fiind Leontie.

După moarte, trupul său a rămas neputrezit și, atât datorită amintirii rămase în mintea credincioșilor, cât și faimei moaștelor sale de a fi făcătoare de minuni, a fost cinstit foarte curând după trecerea la Domnul ca sfânt, la data de 1 iulie.

În iunie 1992, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât canonizarea oficială a Sfântului Leontie. Data pomenirii sale a fost păstrată la 1 iulie, după vechea tradiție. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 28 Iunie-5 Iulie 2020

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 28.06.	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Duminica a 3-a după Rusalii (Despre grijile vieții) - Utrenia, Sf. Liturghie Slujbă de priveghere în cinstea Sf. Ap. Petru și Pavel
Luni 29.06.	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†) Sf. Ap. Petru și Pavel - Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 1.07.	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 3.07.	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 4.07.	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 5.07.	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 4-a după Rusalii (Vindecarea slugii sutașului) - Utrenia, Sf. Liturghie